

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden f 4.50.
Voor de overige steden des Rijks 5.50.

VRIJDAG 6 JULIJ.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
Beurssteeg, te Amsterdam.

Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE

Van één tot zes regels.
Voor elken regel meer.
Behalve de 35 cts. zegelgeld.

Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden
worden geplaatst tegen betaling van f 1, het zegel-
regt daaronder begrepen.

De onverdraagzaamheid, die het onsland in een
Vaderland, begint zich nu ook op het gebied der let-
tarkunde uit te strekken.

Wij vinden in 't tijdschrift *„Nederland“* (7de afleve-
ring) een vers, waarin „door een *Hollander*“ in vers-
maat, wordt teruggegeven de indruk, dien het bezoek
van de Mechelsche liedertafel te 's Hage zou hebben
achtergelaten, toen zij daar kwam, om, door het geven
van concerten, iets bij te dragen tot leniging van den
nood der overstromden.

De *„Hollander“* meent, dat die komst der Mechelsche
vereniging slechts een politiek doel had, dat de wel-
dadigheid enkel eene lous was, en het stuitte hem tegen
de borst, dat hij naast de *Hollandsche* ook de *Belgische*
slag zag wapperen:

Hebte ook op die frissche kleuren, bij uw warmen welkomsgroet
„Druypllen-tal nog kunnen tellen, dat er op kleeft van uw bloed? —
Hebt ge ook bij dat volkslied galmen, Hagenars! eens nagedacht,
„Aantal lam geschoten krijgers, dat vergeefs nog laafnis wacht?
Maar des tijden zijn vergeten; geld! wat raakt dan 't volksgevoel!
Hollands naam op zij gemeten voor een half ontmaskerd doel! —
Ultra-sympathie te kweken, alsof niemand nog begreep, (kneep
waar de schoen wringt voor de toekomst! — In 't „zien komen“ zit de

Op nieuw, en met woede bijkans, wordt getracht de
wonde open te scheuren, waaraan beide volken nu bij-
kans vijf-en-twintig jaren zoo bloedig leden: en terwijl
de erkentelijkheid van Nederland jegens de weldadig-
heidszin der Belgen wordt voorgesteld als een *kruisen*
van den *Nederlandschen Leeuw* voor „drie maal duizend
gulden“; terwijl de handelingen der Mechelsche lieder-
tafel worden beschouwd als te zijn eene huichelarij,
worden de schimmen op nieuw opgeroepen van hen,
die, in 1830, te Brussel vielen als de slagtoffers eener
heilhooze politiek, waarvan juist zij, die denken als de
dichter, thans, sedert 1853, trachten de algemeene
strekking zoo veel mogelijk op nieuw in te voeren:

Nicht thans, bloem der Hagenaren! gij, die met *Oranje* woont,
Een-en-dertig honderd gulden! de uitkomst heeft uw werk bekroond.
Een de vreemdeling tot u knikte, boog ge „om geld,“ en boogt ge u
(diep;

Heil de stem die voor dat *foetje* (dat ge u zelf geeft hulp inriep! —
Juicht! thans hebt gij eens eigenhandig, op uw erf, den mond gesmeerd,
Hem, die hier zingt voor *Oranje*; — ginds... hem in den ban bezweert,
Ja! de naamef zal het noemen, 't grootste wonder dezer eeuw;
Want voor driemaal duizend gulden *kroop* de *Nederlandsche Leeuw*!
In zijn manen weggedoken, kwispelstaartende als een hond,
Likte hij des vreemdelings schoeisel op den vaderlandschen grond! —
Thans om 't spel compleet te maken, zóó als 't weér *September* is,
Geef dan daadlijk vice versa — van uw dank getuigenis. (zand,
Gaaf! en galmt in 't *Park van Brussel*, op 't nog lichtrood bloedig
(Hoesen af!) — de *Brabançonne*, — puur voor de eer van Nederland!

Het zou ons niet bevreedden, indien de zanger was
een der wel-bekende chefs van de *„Metalen-Kruis-
Vereniging“*, die, door de oprigting van een stand-
beeld, slechts *zich zelve* schijnt te willen bewierooken,
en den band der vriendschap, die weder sinds lang
tusschen Nederland en België gevlochten is, dreigt te
verscheuren.

Wat ons betreft, wij kunnen den naam van *„Hollander“*
niet schenken aan hem, die aldus eene *Vaderlandsche*
deugd persifleert en de verdraagzaamheid met voeten
treedt, en vinden het zeer ongelukkig, dat in een tijd-
schrift, dat den titel van *„Nederland“* draagt, de ont-
beezeming van 't geen partijgeest en hartstogt het gloei-
jendst kon voortbrengen, aan de vergetelheid moet
onttrokken worden.

Het behoort tot de in het oog loopende gebreken
van den ouderdom, dat men gestadig in herhalingen
vervalt, en dat men zoo gaarne zich wil vermeijen
in het roemen op een reeds vergeten verleden.
Zoo was het met den heer VAN HALL, en zoo is het

nog steeds met hem als hij denkt, aan zijne vroegere
ministeriele carrière.

Minder aangenaam scheen hem dus de ontnachte-
ring, die de heer HOYNOK hem in de zitting van
11 Junij toediende: (het was een warme dag).

De Minister heeft ons inzonderheid gewezen op de afschaffing,
die hij in 1847 had voorgesteld. Ik had eene gansch andere
voorstelling, dan de Minister scheen te hebben, van de geschie-
denis van dien finantielen maatregel. Nu heb ik mijne herinne-
ring nog eens gecontroleerd, en wat heb ik gevonden? Dat de
Minister in 1847 de afschaffing van den accijns op de rogge
heeft voorgesteld, tot kwijting van eene belofte, die hij gedaan
had bij eene vroegere voordragt, waarvan de strekking was, eene
strekking, die ik zou hebben toegejuicht wanneer ik lid van de
Kamer geweest ware, om den graanhandel vrij te maken. Die
belofte was een middel, om bij onderscheidene leden de bezwaren
te boven te komen, die ze tegen zoodanigen maatregel koester-
den. In zooverre kan men dus niet zeggen, dat het voorstel tot
gedeeltelijke afschaffing uit erkenning van zijn nut of zijne nood-
zakelijkheid ontsprong, noch dat het hoofdbeginsel verbetering
van ons belastingwezen was. Voorts werd de gedeeltelijke afschaf-
fing voorgedragen gelijk het voorstel, waarmede wij ons nu bezig
houden, als een op zich zelf staande maatregel, en wat was
daarvan het gevolg? Dat de Kamer de intrekking van den accijns
op het gemaal van de rogge, alleen en als op zich zelve staanden
maatregel, zonder verband met enig sijnstroom van verbetering
onzer accijnzen over het algemeen niet aannemelijk keurde. Men
zag ook voor partiele afschaffing geene genoegzame reden. Het
lot van het ontwerp was — de Minister wist het — reeds vóór de
discussie beslist. Het werd, meen ik, met zoovele woorden in
het Verslag gezegd, en wij weten dat de voordragt met eene
grote meerderheid is afgestemd. Derhalve, wanneer de Minister
aan dat voorstel van 1847 een bijzondereren titel ontleent, om
onder de *afschaffers*, dat woord nu in eervolle beteekenis ge-
nomen, te worden geraangschikt, dan is, dank mij, de titel
zwak.

De verwerping dier voordragt had plaats in hetzelfde jaar,
waarin de Minister, volgens zijne eigene herhaalde verzekering,
martelaar geworden is voor eene ruime herziening der Grondwet
dus voor hetgeen de Minister nu in zijne laatste rede zijne zucht
tot gematigden vooruitgang, ook in de politiek heeft genoemd.
Maar daarna, hebben wij nooit gelegenheid gevonden om in den
heer van Hall, lid der Kamer, de strekking te bespeuren, die
volgens hem, die van zijn ministeriel leven zou zijn geweest.
Zoo mijne herinneringen mij niet bedriegen, dan heeft de Mi-
nister, als lid van de Kamer, de scheepvaartwetten en andere
verbeteringen van ons belastingstelsel, zooveel in zijn vermogen
was, *tegenover*, heeft hij nooit doen blijken, dat hervor-
ming hem noodzakelijk voorkwam, vooral niet in deze rigting
die nu wordt ingeslagen.

De heer VAN HALL zal wel nooit verlangen te worden
opgenomen in de *Memoires des contemporains*, tenzij
de uitgave geschiedt in afleveringen om de tien jaren.

Niet zelden wordt door menigeen eene proeve gege-
ven van gemaakte vorderingen in *l'art de grouper les*
chiffres. Men weet hoe onder het *voorig* Ministerie
steeds een lid der constitutionnele partij [de heer DE
FREMERY] zich met de taak belastte, om den heer
VAN HALL na te cijferen, en hoe daghelder door dat
lid menigmaal werd aangebond, dat men met de cij-
fers van den heer VAN HALL al zeer voorzigtig moest
wezen.

Wij hebben nog onlangs op het misbruik gewezen,
dat de heer VAN DEINSE van statistieke bijzonderheden
maakte.

Ook de heer HOYNOK VAN PAPENDRECHT heeft zich
de moeite gegeven om de statistieke opgaven van een
ander lid [den heer DE BRAUW] te verifiëren, en is
daarin op eene uitnemende wijze geslaagd in de zitting
van 11 Junij jl.

De geachte spreker uit Gouda heeft eenige statistieke opgaven
medegedeeld. Hij heeft eene vergelijking gemaakt tusschen de
opbrengst der accijnzen in 1847 en 1853. En ook hier geloof
ik is zijn betoog, hij houde het mij ten goede, niet geheel van
oppervlakkigheid vrij te pleiten. Want hij heeft de opbrengst
van de accijnzen genomen *over het algemeen*, maar als men wil
beoordeelen, welke de uitwerking van den druk van de eene of
andere belasting op dezen of genen stand van de maatschappij
is, moet men de opbrengst van de *afzonderlijke* accijnzen na-
gaan. En nu wensch ik tegenover zijne statistieke opgaven nog
eene andere te plaatsen, en ik kom daardoor tot een geheel an-

der resultaat. In het Staatkundig en Staathuishoudkundig Jaar-
boekje voor 1853 vindt ik over eene reeks van jaren, van 1834
af tot 1851 toe, een opgave van de ponden tarwe en rogge,
die jaarlijks zijn veraccijnsd. En als ik nu let op de toeneming
der bevolking in dat tijdvak en op de verhouding, waarin de
consumtie der tarwe en rogge is toegenomen, kom ik tot een
niet zoo gunstig resultaat met betrekking tot die onvermogende
klasse, als wel uit zijne opgave zou volgen. Ik zie dat in 1834,
bij eene bevolking van ruim 2½ miljoen ingezetenen (Limburg
toch is bij die berekening voor 1834 niet opgenomen), verac-
cijnsd zijn — ik zal ronde sommen noemen — 102 miljoen
ponden tarwe, en in 1851, bij eene bevolking van ruim 3 mil-
lioën zielen, 105 miljoen ponden tarwe; dus slechts eene ver-
meerdering van 3 miljoen. Vergelijk ik daarbij nu de consum-
tie van de rogge, dan zie ik dat in 1834 zijn veraccijnsd 131
miljoen ponden rogge, en daarentegen in 1851 193 miljoen
ponden. En welke is nu de slotsom, welke ik uit die cijfers en
uit de vergelijking daarvan trek? Zij is deze: dat men gedu-
rende dat gansche tijdvak bij voortdoring bij de mingevoede
volksklasse de neiging bespeurt om te zoeken naar een goedkoo-
per voedingsmiddel. En in die meening werd ik bevestigd door
eene opgave over 1851 en 1852, omtrent het aantal bunders,
die in dien tijd zijn bebouwd met aardappelen, tarwe en rogge.
En nu zie ik, dat, terwijl er in 1851 81,000 bunders met
aardappelen zijn bebouwd, dat in 1852 heeft bedragen 86,000;
dus eene vermeerdering van 5,000, terwijl het getal bunders
tarwe bedroeg in 1851 81,000, en in 1852 slechts heeft bedra-
79,000, en eindelijk het getal bunders rogge in 1851 heeft be-
dragen 181,000, en in 1852 182,000.

Ik meen dat daardoor, hetgeen ik zoo even de eer had op te
merken, wordt bevestigd, dat men bij de mingevoeden voort-
durend de neiging ziet, om een goedkooper voedingsmiddel te
zoeken. En dit acht ik een verschijnsel, dat bij al de welvaart,
die er in den Staat heerscht, en die ik gaarne en dankbaar wil
erkennen, toch noodlottig mag genoemd worden, en dat ons
moet aansporen om door de afschaffing van deze belasting zoo-
veel mogelijk mede te werken om aan een groot deel der Natie
een beter voedingsmiddel te verschaffen.

In verband nu met deze oordeelkundige beschouwing
is niet minder juist, wat nog door den heer HOYNOK
VAN PAPENDRECHT werd opgemerkt als een verschijn-
sel, dat men meer dan eens bespeurd heeft.

Naarmate de armoede toeneemt, klimt ook de opbrengst van
de belasting op de sterke dranken in dezelfde mate, terwijl men
dikwijls ziet, dat de accijns op de eerste levensbehoefte *minder*
opbrengt en in tegenstelling daarvan de belasting op de sterke
dranken *meer* opbrengt. En nu geloof ik, dat men daaruit wel
met eenigen grond mag afleiden, dat er tusschen die twee ver-
schijnselen een nauw verband bestaat, dat misbruik van sterke
drank zeer dikwijls het gevolg is van den noodlottigen toestand,
waarin de armoedige klasse van ingezetenen verkeert.

Waarlijk, het ware wenschelijk, dat men meer het
belang besefte, om met den *werkelijke* toestand, de
zeden en gewoonten der Natie bekend te zijn. Die
kennis zou menig oordeel wijzigen, en toch, zij is
verkrijgbaar langs de aangewezen weg, die de geachte
spreker betrad; misschien beter dan door eene parle-
mentaire enquête.

De uitslag van de stemming over de gemaal-wet
heeft ons niet bevreed, en wij verwachten geen tegen-
overgesteld votum van de Eerste Kamer. Wat wij nu
zeggen kunnen is dit: dat wij wenschen en hopen,
dat de uitkomsten van den in te voeren maatregel
geene teleurstellingen zullen veroorzaken. Wij hebben
volkomen vertrouwen, wat de finantiën betreft, in het
talent en de gezindheid van het tegenwoordig Minis-
terie, wanneer we ons maar mogen vleijen, dat het
ruil innige overtuiging en op voldoende gronden heeft
gehandeld. In de geheele geschiedenis van de behan-
deling dezer wet zijn ons twee lichtende punten voor-
gekomen. In de eerste plaats was ons het gereede
ster zijde stellen van den hoofdelijken omzlag hoogst
welkom: en we hebben daarbij met innig genoegen
bij de Vertegenwoordiging eene vrij algemeene afkeuring
bespeurd van die soort van *directe* belasting, die wij
voor de noodlottigste van alle hielden. Verder werd,
in de beraadslaging, en door den Minister, en door
vele leden der Kamer het denkbeeld aangenomen,
dat, zoodra er gelegenheid en aanleiding was tot ver-

des hommes célèbres du temps passé, Wimmer; l'Antéchrist et l'avenir du Seigneur, L. Farina; Storia d'Italia dal 1815 al 1850.

FRANSCHÉ POST.

Op voorstel van Prins Napoleon, président der commissie voor de algemeene tentoonstelling, heeft de Keizer bepaald, dat 15.000 man der te Parijs in garnizoen liggende soldaten, dagelijks gratis ter tentoonstelling zullen worden toegelaten.

Bij besluit van den Minister van Staat is Mlle Rachel benoemd tot onderwijzeres in de declamatie bij de conservatoire.

Men verzekert, zegt l'Impartial du Nord, dat de opening der plezier-trench, bij gelegenheid der algemeene tentoonstelling door de Noorder-maatschappij, is bepaald op Zaterdag den 7den Julij.

Het kamp van St. Omar zal met vijf of zes duizend man vermeerderd worden.

Mme. Emile de Girardin laat een proza-stuk na uit een acte bestaande, getiteld: une femme qui déteste son mari, sedert eene maud in het theatre du gymnase opgevoerd, en waarvan de heldin — hier is dat woord zeer juist — zal voorgesteld worden door Mme Rose Cheri. Zij laat ook een dichtstuk na, bestaande uit vijf acten, getiteld: les Ridicules pernicieux; waaraan de overledene wel reeds ver gevorderd, maar dat toch nog niet geheel voltooid was.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Eerste Kamer.

De adressen Dingsdag 11. bij de Eerste Kamer ingekomen waren de volgende: 1o. Een adres van A. F. Funnekotter c. s. te Delft, tot ondersteuning van het wets-ontwerp tot wijziging der wet op het vervoer van buskruid enz.; 2o. vier adressen houdende bezwaren tegen het wetsontwerp tot verhooging van den opbrengst van den suiker-accijns, als van: de leden der kamer van koophandel en fabrieken te Amsterdam; Bussemaker Hellenbroek c. s. en Wijthoff en Zu. suikerraffinadeurs te Amsterdam; en H. van Oordt en Co. suikerraffinadeurs te Rotterdam; 3o. Een adres aan de kamer van koophandel en fabrieken te Groningen, houdende bedenkingen tegen het met Frankrijk gesloten tractaat tot wering van den nadruk; 4o. Een adres van den wetsontwerp betrakkelijk de provinciale en gemeentelijke indeeling van het Haarlemmermeer; en 5o. een adres van J. de Jongh c. s., notabale ingezetenen der gemeente Simonshaven en Biert (Zuidholland), houdende bezwaren tegen het ontwerp van wet tot vereeniging der gemeente Geervliet, Biert en Simonshaven.

Het Verslag van de Commissie van Rapporteurs over het wetsontwerp, houdende uitzondering op de artt. 523, 526 en 549 Burg. Weth., ten opzichte van vermiste personen bij scheepsrampen, verklaart, dat de leden der Kamer, die aan het onderzoek van dit ontwerp in de afdelingen deel namen bijna eenparig verklaard hebben, dat zij met genoegen deze voordragt hadden ontvangen, die, tot wet verheven, een bezwaar zal opheffen, dat tegen de toepassing der hier bedoelde artikelen van het Burg. Weth. was gezeurd; vooral uit het oogpunt van zedelijkheid.

Eene bedenking echter werd door vele leden geopperd, welke zoo zij juist wordt bevonden, de goede werking der nu voorgestelde wet zou kunnen bemoeijelijken. In den regel wordt eene afwezigheid van tien jaren vereischt van een der echtgenooten, en drie achtereenvolgende vruchteloze dagvaardingen (art. 549), eer aan den overgebleven echtgenoot vergunning wordt verleend tot het aangaan van een ander huwelijk (art. 550). Deze termijn zal in de bij deze voordragt bedoelde gevallen worden ingekort tot drie of zelfs tot één jaar. Doch zal de regthank, zoo vroegen die leden, bij het geven dier vergunning, zal de ambtenaar, die zulk verder huwelijk voltrekt, dan niet allereerst acht behooren te slaan op het voorschrift van art. 254 van het Burgerlijk Wetboek, waar uitdrukkelijk geleerd wordt hoe het huwelijk wordt onthouden? Daar wordt bepaald, dat alle afwezigheid van tien jaren het huwelijk onthoudt: in het gestelde geval bestaat die niet: het eerste huwelijk houdt dus volgens art. 254 inderdaad nog stand en een tweede of verder huwelijk zou dus, bij het gebruik maken van den korteren termijn, toegelaten volgens deze voordragt naar de letter van art. 254, no. 2, daarstellen de misdaad van bigamie, strafbaar gesteld bij art. 340 van den Code Pénal, niet slechts voor de echtgenooten zelve, maar in zekere gevallen, ook voor den ambtenaar van den burgerlijken stand die zulk huwelijk voltrok.

Die leden wisten deze bedenking niet geheel op te lossen en hadden daarom gaarne gezien, dat door eene kleine toevoeging aan art. 254, no. 2, van het Burgerlijk Wetboek de tegenstrijdigheid ware uit den weg geruimd. De Regering heeft daarop het volgende antwoord gegeven: Het was der Regering hoogst aangenaam te mogen vernemen, dat ook de Eerste Kamer der Staten-Generaal omzadigheid wetsvoordragt, betrakkelijk de artt. 523, 526 en 549 van het Burgerlijk Wetboek, eenstemmig met de Regering denkt. Gezien doet de Regering hare zienwijze kennen omtrent de voorgestelde bedenking met opzigt tot art. 254, no. 2, van het Burgerlijk Wetboek. Gezegd artikel bepaalt, dat het huwelijk onthouden

wordt, onder andere, door afwezigheid van een der echtgenooten gedurende tien jaren en een daarop gevolgd nieuw huwelijk van den anderen echtgenoot, overeenkomstig de bepalingen van de 5de afdeling des 19 titels.

De zwaarigheid, thans geopperd, ligt geheel en alleen in de woorden gedurende tien jaren. Deze woorden zijn nu niet alleen overtollig, maar zij zijn ook in den zamenhang onzer wetgeving, zoo als die nu is, zóo onjuist, dat elk regtsgeleerde, die de geest en zin der wet ter harte neemt, het artikel moet lezen als of het niet geschreven ware.

De termijn toch van tien jaren, in art. 549 gesteld, is niet onoverlegbaar; de register kan naar art. 525 de beslissing 1, 2, 3, 4 tot 5 jaren verdragen, en in die gevallen wordt zijne uitspraak niet gemotiveerd door eene afwezigheid gedurende 10, maar gedurende 11, 12, 13, 14 of 15 jaren.

Het huwelijk wordt niet onthouden door de afwezigheid gedurende tien jaren en daarop gevolgd nieuw huwelijk, maar het huwelijk wordt onthouden door de regterlijke vergunning van art. 550 des wetboeks, en daarop gevolgd nieuw huwelijk.

Ter beoordeeling der vraag, of de achtergebleven echtgenoot al of niet een nieuw huwelijk mag aangaan, doet, wat hem en zijnen burgerlijken staat betreft, niets ter zake de lengte van tijd der afwezigheid op zich zelve. Die afwezigheid kan tien, twintig of meer jaren geduurd hebben, dat, ook in de gevallen der tegenwoordige wetsvoordragt, een nieuw huwelijk nog ongeoorloofd zal zijn.

Alles hangt af van het aanwezen of ontbreken eener regterlijke vergunning aan den achtergebleven echtgenoot tot het aangaan van een ander huwelijk verleend.

Bestaat die vergunning, dan is het onmogelijk aan bigamie te denken, en kan geen ambtenaar van den burgerlijken stand met eenigen grond weigeren, den achtergeblevenen echtgenoot, gewapend met zoodaunige vergunning, in een nieuw huwelijk op te nemen.

De duur der afwezigheid is uitsluitend een punt van overweging voor den register, wanneer die door belanghebbers wordt aangezoekt tot het verleenen der vergunning.

Indien er hier sprake ware van de herziening van het Burgerlijk Wetboek, de Regering zonde in het algemeen het weglaten der woorden gedurende 10 jaren voorstellen, maar zij achtte het voor de uitvoering dezer wet onnoodig, daar zij toch als overbodig moeten worden beschouwd, zoo wel vóór als na de invoering dezer wet.

Luidens het Verslag der commissie van rapporteurs over het Wetsontwerp houdende bepalingen omtrent het vervoer van buskruid, oorlogsheffingen en brandstoffen, is in de afdelingen, waaraan 35 leden (van de 39!!) deel namen, vrij algemeen verklaard, dat eene geheele herziening der wet van 26 Januarij 1815 (Staatsblad no. 7), welke dit geheele ontwerp regelt, verre de voorkeur scheen te verdienen boven de geringe wijziging, die nu op deze wet wordt voorgesteld. Uit hetgeen de Regering omtrent die geheele herziening aan de Tweede Kamer in de gewisselde stukken had verklaard, meende men te moeten opinaken, dat zulk eene volledige voordragt voorerst niet te wachten is, ofschoon die na veler oordeel dringend wordt vereischt.

Vele leden konden zich toch niet onteuzen, dat juist de nu voorgestelde bepalingen sommige gemeentebesturen zouden leiden tot het nemen van wettelijke voorzieningen, waarbij overdreven voorzigtigheid meer op den voorgrond zou staan dan het welbegrepen belang van den handel in buskruid, zoodat ten slotte de uitoefening van dien tak van nijverheid bijna onmogelijk zou worden. Daar zich echter steeds behoefte aan dit voorwerp zal doen gevoelen, zou zoo doende de clandestine handel in kruid wellicht in de hand gewerkt worden, en het behoef geen betoog, dat daardoor veel meer gevaar voor de ingezetenen zou kunnen ontstaan. Bij eene geheele omwerking der wet van 26 Januarij 1815 zou het onmogelijk zijn, algemeene regelen voor den verkoop en het vervoer te stellen, die dan tevens bij het maken van plaatselijke reglementen op dit onderwerp zoo die noodig wierden bevonden, als beginselen van wetgeving konden gelden, die door den plaatselijken wetgever niet vermogten te worden overschreden.

Andere leden meenden, dat men de regeling dezer zaak voor de gemeenten gerustelijk kon overlaten aan den plaatselijken wetgever, die het best bekend was met de verschillende locale belangen en omstandigheden.

Ten slotte echter vereenigden zich meest alle leden in den wensch, dat de Regering bepaald verklare, dat zij zoo spoedig mogelijk de herziening der wet van 1815 op dit onderwerp ter hand zal nemen.

Op deze bedenkingen heeft de Regering o. a. geantwoord, dat indien tot zoodanige algemeene herziening wordt overgegaan, als verlangd wordt, dit een tamelijk uitgebreide arbeid zijn zal, waarvan het tijdstip der voltooiing even onzeker als deszelfs wettelijke tot-stand-koming zijn zoude.

Inmiddels zouden de gevaren blijven bestaan, die herhaaldelijk op zoo smartelijke wijze zich hebben doen kennen.

De Regering moet het dan ook in gemoede of voorhouden, dat door de aanneming der tegenwoordige voordragt de ingezetenen des lands vrij wat meer gebaat zullen zijn dan het geval zoude geweest zijn, indien de Regering op de ernstige vertoogen, haar door verscheidene gemeentebesturen over deze aangelegenheid toegezonden, slechts geantwoord had, dat zij eene algemeene herziening der wet van 1815 in rijpe overweging nemen, en ter gelegener tijd aan de Staten-Generaal zoude onderwerpen.

Maar de Regering moet het tevens herhalen, dat men zeer verkeerd zoude doen met eene ligvaardige hand te slaan aan eene wet die hare gebreken moge hebben, gelijk elke andere, maar toch sedert veertig jaren hier te lande

gewerkt heeft zonder groote bezwaren, behalve die, waarin thans voorziening wordt voorgesteld; eene wet bovendien die bekend is, waaraan ingezetenen, fabrikanten en handdelaren gewoon zijn, en welke ook uit dien hoofde niet zonder gebreken en groote noodzakelijkheid moet worden herzien.

Blijkens het Verslag der Commissie van Rapporteurs voor het Wets-ontwerp houdende vaststelling der raming van uitgaven wegens verstrekkingen voor het Departement van Oorlog, dienst 1855, zijn tegen dit ontwerp van wet geene bedenkingen te herde gebracht.

Enige leden hebben verklaard te meer genegen te zijn dit ontwerp van wet thans goed te keuren, dewijl de raming van uitgaven door de Regering nu op dien voet ingerigt is, als zij sedert lang van oordeel waren geweest, dat dezelve behoort vastgesteld te worden.

Ook op het wets-ontwerp houdende vaststelling der raming van uitgaven wegens verstrekkingen voor het Departement van Marine, dienst 1855, zijn geene aanmerkingen gevallen.

's Gravenhage, 5 Julij.

Z. M. heeft benoemd tot ridders der orde van den Nederlandschen Leeuw: mr. J. B. baron van Hugenpoth tot den Begrenclaauw, advocaat-generaal bij het provinciaal gerechtshof in Noordbrabant; mr. R. Twiss Fz., officier van justitie bij de arrondissements-regtbank te 's Hertogenbosch; en mr. J. J. van Lelijveld van Cingelshouck, raadsheer in het provinciaal gerechtshof in Noordbrabant.

Z. M. heeft benoemd tot register-plaatsvervanger in de arrondissements-regtbank te Deventer mr. J. van der Sleijden, advocaat aldaar.

De Nieuwsbode geeft in zijn N°. van heden een verslag van eene zitting der Provinciale Staten, en verklaart daarbij dat die zitting GISTER had plaats gegrepen!

Wij maken evenwel onze lezers opmerkzaam, dat die zitting eergister is gehouden, zoodat wij dan ook het eensluidend verslag daarvan reeds in ons N°, dat eergister avond het licht zag, gegeven hebben.

Men kan op die wijze oud nieuws gemakkelijk tot jong nieuws metamorphoseren.

In de zitting der Provinciale Staten van Zuidholland van heden is door den Voorzitter kennis gegeven, dat door de afdeelingen benoemd zijn tot voorzitters de heeren van Koetsveld, Rengers van Warmenhulzen, van Heteren Gevers, Metelerkamp, Nederburgh, en van Bergh van Heemstede; tot onder-voorzitters de heeren van Limburg Stirum, Vaillant, de Greve, Maas Geestranus, van Bijlandt, en Hoffman; tot rapporteurs de heeren Westholt, W. T. Gevers Deynoot, Huyser, van Hoogstraten, Cambier en Blussé van Oud Alblas, terwijl door de Commissie van rapporteurs tot hare voorzitter en rapporteur benoemd is de heer W. T. Gevers Deijnont.

Is ingekomen een adres van W. Taat, c. s. te Katwijk nopens de visscherij. Wordt besloten, dat adres aan te houden, tot de behandeling van de gedane voorstellen nopens de visscherij. Uit de gehouden discussie is gebleken, dat de commissie, in wier handen de voorstellen nopens de visscherij gesteld zijn met haar rapport reeds gereed is, welk rapport strekt om die zaak aan te houden. Daarover zal in eene volgende zitting worden beraadslagd.

Is ingekomen een adres van J. C. Perk, boekdrukker en courantier te Delft, die verzoekt, dat de bekendmakingen voor het Hoogheemraadschap van Delfland ook in de Delflandsche Courant mogen worden opgenomen. Dat adres is in handen gesteld der commissie, belast met het onderzoek van de wijzigingen in het Reglement voor het Hoogheemraadschap van Delfland.

De Vergadering heeft op nieuw met 47 van de 68 stemmen tot hultengewoon lid van het collegie van Gedeput. Staten benoemd de heer H. C. J. Hoog, die deze betrekking wederom heeft aanvaard.

De beraadslagingen zijn aangevangen over de wijzigingen, te brengen in het 't vorig jaar vastgesteld reglement voor het hoogheemraadschap van den Krimpenerwaard. — Eerst is behandeld het voorstel in de jaarszitting van 1854 door den heer Begram en andere leden gedaan, daartoe strekkende om den Stormpolder in het hoogheemraadschap niet te begrijpen. Dat voorstel is na langdurige beraadslagingen met 41 tegen 26 stemmen aangenomen, zullende derbij de uit dat besluit voortvloeiende wijzigingen in het reglement worden gebracht.

Daarna zijn de wijzigingen door Gedeput. Staten en de door de commissie uit de Staten voorgestelde wijzigingen in gemeld Reglement in behandeling genomen. De eerste wijziging strekte om ook in dit Reglement vast te stellen, dat Dijkgraaf en Hoogheemraden niet tevens leden mogen zijn van andere polderbesturen, welk beginsel ook in de reeds in werking gebrachte reglementen voor Delfland en Schiedland opgenomen is. Verschillende leden hebben zich voor of tegen die wijziging verklaard. De beraadslagingen zijn niet afgetoopen, maar zullen morgen ochtend ten half elf ure worden voortgezet.

Gisteren heeft de opening van de algemeene Synode plaats gehad in het lokaal van het Departement voor de zaken van de Hervormde en andere Eerediensten, door den Minister van Rappard. Tot voorzitter dier vergadering is gekozen de WelEerw. heer Ds. Doeburg. Zij is zamen gesteld uit de volgende leden: de heeren Ds. Hugenpoth, Laetink, Meijer, Vinke, Boonakker, Middelburg, Chauspié, Kronenberg, Hartjens, Harmisen, Romend, Kits, van Laak, Reijers, Pareau, Telting, Riedel, en als secretaris Timmers Verhoeven.

Heden wordt alhier op de gebruikelijke wijze de 14de

